

સર્વ દીવાની નીચેથી માત્ર અંધારા મળે,
કોઈ પણ હો આંખ આંસુ તો ફક્ત ખારા મળે.

ક્યાં રહે છે કોઈ એનાથી ફરક પડતો નથી,
આ ધરા પર જીવનારા સર્વ વણઝારા મળે.

સાવ નિર્મોહી બની ના જાય તો એ થાય શું?
કોઈને જ્યારે બધા સંબંધ ગોઝારા મળે.

આપણે છુટ્ટા પડ્યા તો આપણું કોઈ નથી,
એ સગાવહાલા હવે તારા મળે – મારા મળે.

જિંદગી આખી બધા ઉલટાવવા એને મથે,
જે સહજ મિસ્કીન વહી જાતી જીવનધારા મળે.

ઘર ગયું આખુંય વિખરાઈ અહમ હસતો રહ્યો,
 વૃદ્ધ રઝળ્યા ઠોકરો ખાઈ અહમ હસતો રહ્યો.
 દુઃખ રહ્યા બધે જ ચર્ચાઈ અહમ હસતો રહ્યો,
 બાગ ચાલ્યો સાવ કરમાઈ અહમ હસતો રહ્યો.
 સુખ ગયા સર્વસ્વ ઢોળાઈ અહમ હસતો રહ્યો,
 ને ગયા સૌ સ્વપ્ન રોળાઈ અહમ હસતો રહ્યો.
 એટલો માહિર જુહું બોલવામાં એ હતો,
 લાગણી તરફડતી મુંઝાઈ અહમ હસતો રહ્યો.
 જીવતે જીવત બધા સંબંધ લાશો થૈ ગયા,
 ને ચિતા પર આગ ચંપાઈ અહમ હસતો રહ્યો.
 કોઈનું ના કોઈ લાગે ક્યાં ભરોસો એ ગયો,
 ખૂબ નિર્દોષતાય ખરડાઈ અહમ હસતો રહ્યો.
 ને પછી કટકા કરીને ભાગ પાડ્યા સર્વના,
 ને ગયા મા-બાપ ઘેંચાઈ અહમ હસતો રહ્યો.
 આમ તો બાળોતિયાનો છે બળેલો શું કહું?
 તોય ના છૂટી અદેખાઈ અહમ હસતો રહ્યો.
 તોરમાં આવી નિરંતર ભૂલ જે કરતો રહ્યો,
 ભાગ્યના નામે ચઢાવાઈ અહમ હસતો રહ્યો.
 કેટલું કોની કને શું બોલવું - દેખાડવું,
 બહારથી જબ્બરનો બદલાઈ અહમ હસતો રહ્યો.
 ઉડવું તું આભમાં ને આભની ઈર્ષા ઘણી,
 રોજ પોતામાં જ જકડાઈ અહમ હસતો રહ્યો.
 છે હવે ઘરના બધાયે માણસો ખંડેર સમ,
 ને પ્રવાસી જેમ ડોકાઈ અહમ હસતો રહ્યો.

કશું સૂઝે નહીં એવી દશામાં જઈ ચઢે માણસ,
પછીથી હસ્તરેખાની દિશામાં જઈ ચઢે માણસ.

બચેલું સત્ત્વ જેવું હોય છે એને બચાવાને,
બની લાચાર પૂજામાં-કથામાં જઈ ચઢે માણસ.

જતા ના કોઈ પણ સમજાવવા એને કશુંયે પણ,
સફળતા જોઈને જ્યારે હવામાં જઈ ચઢે માણસ.

ભલે ઘરના જ દુઃખને ભૂલવા કાયમ રહે પીતો,
બરાબર ઘર તરફ કાયમ નશામાં જઈ ચઢે માણસ.

પરિસ્થિતિ હશે મિસ્કીન કેવી કોઈ તો કલ્પો,
મદદ માટે સળગતા ઝાંઝવામાં જઈ ચઢે માણસ.

સર્વને પૂછું છું રાજેશ વ્યાસ અસલી ક્યાં મળે?
બંધ આંખે શોધતો અજવાસ અસલી ક્યાં મળે?
જ્યાં અને ત્યાં એ હદે નકલી ચલણમાં છે હવે,
પૂછવું કોને હવે વિશ્વાસ અસલી ક્યાં મળે?
યંત્રવત લેવાય છે મુકાય છે જીવ્યા વગર,
એ અસલ ધબકાર, શ્વાસોચ્છવાસ અસલી ક્યાં મળે?
કેટલાં પીણાં છતાં સંતોષ ના સ્હેજે થતો,
સ્વાદ જે જળનો હતો એ પ્યાસ અસલી ક્યાં મળે?
આંખની સામે બને ઘટના અલગ મત સર્વના,
થાય ત્યાં સદીઓ જુનો ઇતિહાસ અસલી ક્યાં મળે?

કાળજી લઈને બનાવ્યું એ જ ઘર તૂટી ગયું,
આજ લગ હરપળ સજાવ્યું એ જ ઘર તૂટી ગયું.

મારું સરનામું લખાવ્યું એ જ ઘર તૂટી ગયું,
હુંને ને હિંમત ગણાવ્યું એ જ ઘર તૂટી ગયું.

પ્રાણ રેડી ઝગમગાવ્યું એ જ ઘર તૂટી ગયું,
અંગ અડધું ઓળખાવ્યું એ જ ઘર તૂટી ગયું.

ને ઘરેઘર વાત એકે એક વિકૃત થૈ ગઈ,
મેં બધું જેને જણાવ્યું એ જ ઘર તૂટી ગયું.

કોણ મારું? મેં ગણી સર્વસ્વ જ્યાં અર્પણ કર્યું,
જ્યાં હૃદય મારું લુંટાવ્યું એ જ ઘર તૂટી ગયું.

એક હદ કરતાં વધુ વિશ્વાસ કાયમ જોખમી,
નાવની માફક ચલાવ્યું એ જ ઘર તૂટી ગયું.

શું હવે આ મન? ચલો દફનાવીએ કાં બાળીએ,
ઉમ્મતર જ્યાં મન મનાવ્યું એજ ઘર તૂટી ગયું.

